

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: V. V.
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Týle
sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2022, č. j. KrÚ 76300/2022/ODSH/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 5. 2022, č. j. OSA/P-1137/21-D/39 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 5. 7. 2021 okolo 18:12 hodin v obci Pardubice - Černá za Bory, při jízdě po ul. Průmyslová a následně po okružní křižovatce ulic Holandská a Hostovická, jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Caddy, r.z. X, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

2. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
4. Předně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Označení času spáchání přestupku je nepřesné, z videozáznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce je při jízdě po ulici Průmyslová zachyceno v čase 18:09 až 18:11 hod., při jízdě po kruhovém objezdu v čase 18:11 hod. V čase 18:12 hod. jede vozidlo žalobce po ulici Borská, kdy z videozáznamu není patrné, že by žalobce nebyl připoután, což nevyplývá ani z výpovědi svědků. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaný nehodnotil fotografii z videozáznamu, kterou žalobce přiložil k odvolání.
5. Dále žalobce namítl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Videozáznam není natolik kvalitní, aby bylo možné jednoduše rozpoznat, zda je řidič ve vozidle připoután bezpečnostním pásem či nikoli. K tomu žalobce uvedl příklady okamžiků, ve kterých by dle jeho názoru optikou správního orgánu mohl být bezpečnostní pás zřetelný.
6. Žalobce dále zpochybňoval věrohodnost výpovědí svědků, policistů J. P. a S. F. Ti vypovídali cca 9 měsíců poté, co se událost stala, lze se domnívat, že vycházeli při své výpovědi spíše z úředního záznamu a videozáznamu. V jejich výpovědích jsou poměrně zásadní rozpory. Například svědci odlišně vypověděli, odkud kam vozidlo jelo, J. P. viděl nepřipoutaného řidiče již v ulici Průmyslová, S. F. až na kruhovém objezdu, ačkoli ji předtím J. P. na nepřipoutání upozorňoval. J. P. viděl, jak se řidič po výjezdu z kruhového objezdu připoutává, to však již neviděla S. F. Chování policistů vůči žalobci po zastavení nebylo korektní, policisté v době zhoršené pandemické situace neměli ochranu dýchacích cest, nutili žalobce nastoupit do vozidla k sepsání protokolu, neumožnili žalobci vyjádřit se do záznamu o přestupku. Mezi policisty a žalobcem vznikl spor, žalobce na postup policie podal stížnost, již na základě toho je zásadně narušena věrohodnost výpovědi policistů. Sporem byl celkový přístup policistů a vzniklá roztržka.
7. K prokázání toho, že výpovědi policistů nelze považovat za věrohodné, navrhl žalobce provést důkaz výslechem J. P. a S. F. za účasti žalobce, záznamy z palubní videokamery a také z osobních videokamer policistů. Pro případ, že by měl soud pochybnosti, zda ze záznamu z palubní videokamery vyplývá, že byl žalobce připoután, navrhl žalobce, aby soud zadal vypracování znaleckého posudku, v němž by znalec posoudil, zda ze záznamu vyplývá či nevyplývá připoutání žalobce bezpečnostním pásem. Dále žalobce označil jako

důkaz podnět, který bude podávat k prošetření postupu policistů na Generální inspekci bezpečnostních sborů.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že ve výroku rozhodnutí není třeba uvádět čas jednání obviněného na vteřiny přesně, smyslem uvedení času, místa a způsobu jednání obviněného je, aby jednání nebylo zaměnitelné s jiným. K námitce, že se žalovaný nezabýval k odvolání přiloženou fotografií, žalovaný podotkl, že se vypořádal se všemi základními námitkami žalobce a své rozhodnutí řádně odůvodnil.
9. Důkazy provedenými v přestupkovém řízení byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provádění dalšího dokazování by tak dle žalovaného bylo nadbytečné. Nepřipoutání žalobce bylo v řízení prokázáno videozáznamem a svědeckými výpověďmi policistů, které lze považovat za věrohodné. I pokud by se S. F. před ústním jednáním před správním orgánem I. stupně podívala na videozáznam, který je součástí spisu, nepůsobila by tato skutečnost bez dalšího nepoužitelnost její svědecké výpovědi jako důkazu.
10. K námitce, že jednání policistů vůči žalobci bylo nekorektní, žalovaný uvedl, že případné nepoužití roušky, resp. respirátoru, nemůže způsobit znevěrohodnění svědka. Ze žádného podkladu založeného do správního spisu nevyplývá, že by byl žalobce nucen nastoupit do služebního vozidla policistů. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ani nevyplývá, že by bylo žalobci ze strany policistů bráněno se vyjádřit, naopak to byl žalobce, kdo se odmítl k věci vyjádřit.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu zástupce žalobce zopakoval námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nepřesného vymezení času spáchání přestupku a námitky týkající se rozporů ve zjištěném skutkovém stavu věci. Z videozáznamu vyplývá, že žalobce byl připoután. Policisté přitom vypovídali s časovým odstupem, předem se seznámili s videozáznamem a došlo ke konfliktu mezi žalobcem a policisty. Zástupce žalobce dále trval na tom, aby soud provedl důkaz výsledkem policistů, kompletním videozáznamem a také znaleckým posudkem, který by videozáznamy zkoumal.
12. Žalobce zdůraznil nevyhovující průběh kontroly a chování policistů. Uvedl, že si na policisty stěžoval, nemá však k dispozici jakýkoli doklad o postupu vyřízení stížnosti. Výslech policistů, především výslech J. P., by měl přispět k osvětlení nevyhovujícího chování policistů při kontrole.
13. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen jako „s. ř. s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
15. Žaloba není důvodná.

16. Úvodem soud konstatuje, že žalobní námitky jsou v podstatné části opakováním, popřípadě rozšířením odvolací argumentace žalobce. Nové námitky oproti odvolání představuje námitka nepřezkoumatelnosti z důvodu nevypořádání se s důkazním návrhem žalobce a dále některé námitky, kterými se žalobce snaží zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Jedná se o tvrzení týkající se nekorektního jednání policistů vůči žalobci a toho, že si S. F. předtím, než byla správním orgánem I. stupně vyslechnuta, zhlédla videozáznam ze správního spisu. Žalobce také v žalobě nově namítl, že policisté neměli po zastavení žalobce ochranu dýchacích cest.
17. Soud zdůrazňuje, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47]. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

V.a. K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a důkaznímu významu videozáznamů

18. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
19. Soud v obecné rovině konstatuje, že z napadeného rozhodnutí, které s prvostupňovým rozhodnutím tvoří materiálně jeden celek, je zřetelné, jak žalovaný rozhodl, o jaké podklady své rozhodnutí opřel a jak je hodnotil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně podrobné a obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci. Žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Žalovaný se také vypořádal se všemi podstatnými odvolacími námitkami žalobce.
20. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodu nepřesného vymezení času spáchání přestupku. Soud konstatuje, že žalobce námitku týkající se nepřesného vymezení času spáchání přestupku vznesl již v odvolání, žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí. Použití výrazu „okolo 18:12 hodin“ nepochybně zahrnuje i časové období několika minut před tímto časem a po něm. Není nezbytné ve výroku rozhodnutí uvádět čas jednání na vteřiny přesně. Postačí popis skutku takový, který uvedením místa, času a způsobu spáchání skutku umožňuje jednoznačnou identifikaci skutku tak, že tento skutek nemůže být zaměněn s jiným (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Tomuto požadavku výrok prvostupňového rozhodnutí dostojí. Nadto je třeba si uvědomit, že časové údaje, které vyplývají z videozáznamů, které jsou součástí správního spisu, nemusí na sekundu přesně odpovídat reálnému času. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že vymezení času spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela dostatečné, rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné není.

21. Žalobce dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu, který žalobce přiložil k odvolání, a to snímku z videozáznamu, jenž je součástí správního spisu. Soud po opakovaném zhlédnutí videozáznamů ze správního spisu dospěl k závěru, že v nich lze jen velice obtížně nalézt pasáže (časové okamžiky) zcela zřetelně prokazující připoutání, resp. nepřipoutání žalobce. Zejména v počáteční části prvního videozáznamu lze jen velmi obtížně postřehnout, v jaké poloze se nacházel bezpečnostní pás u žalobce, což je dáno kvalitou záznamu, odstupovou vzdáleností, v níž je automobil žalobce zachycen, a především pak odleskem (reflexí) skel automobilu žalobce. Podstatným znakem ztěžujícím vyhodnocení videozáznamu je též pohyb obou vozidel. Druhý videozáznam, tj. záznam z pozdější doby, kdy vozidlo žalobce již stojí, poskytuje významně lepší výstupy k vyhodnocení situace. Snížená vypovídací schopnost videozáznamů však přímo nepředurčuje reálné pozorovací možnosti policistů. Též obraz vnějších zpětných zrcátek na videozáznamech nedovoluje bez pochyb jednoznačně zjistit, zda žalobce byl či nebyl připoután.
22. Soud tedy konstatuje, že videozáznamy, které jsou součástí správního spisu, samy o sobě nejsou s to prokázat naplnění skutkové podstaty přestupku uvedeného shora. Stejně tak však nejsou způsobilé jeho spáchání vyvrátit. Jedná se však jen o jeden z důkazů, ze kterých správní orgány vycházely. Důkazy je přitom třeba hodnotit, jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti. Žalobce poukázal na záznam v čase 18:11:15 (i fotografii), ze kterého dovozoval, že byl připoután. Soud k tomu uvádí, že v daném okamžiku bylo vozidlo žalobce v šikmé poloze vůči kameře a obraz je zkreslen reflexí sloupku patrně u levého zadního sedadla. Naopak v čase 18:11:12 se vozidlo žalobce ještě pohybuje v přímém směru a detail záběru při nájezdu do kruhové křižovatky spíše vypovídá o tom, že řidič připoután nebyl, jelikož mezi sloupkem a sedadlem řidiče není ničeho vidět. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že ač se žalovaný výslovně nevypořádal s návrhem žalobce na provedení důkazu - snímku z těchto videozáznamů, který žalobce přiložil k odvolání, nezaložil tím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Snímek je totiž reálně obsažen v prvním videozáznamu. Správní orgány měly k dispozici a následnému vyhodnocení videozáznamy jako celek. Poté stěží může být na místě tvrzení o pochybení spočívající v tom, že jedna část videozáznamu ve formě fotografie jediného okamžiku (tzv. frame) je opominutým důkazem.
23. Nepřezkoumatelnost prvostupňového ani napadeného rozhodnutí tedy soud neshledal. Napadené rozhodnutí ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s.ř.s.

V.b. K věrohodnosti výpovědí policistů

24. Jelikož správní orgány dospěly k závěru o naplnění skutkové podstaty shora uvedeného přestupku ne toliko a již vůbec ne výlučně na základě videozáznamů obsažených ve správním spisu, nýbrž obsahově podstatně na základě výpovědí policistů a soud vyhodnotil, že průkaznost videozáznamů k prokázání nepřipoutání žalobce není prosta možné variace, zabýval se soud dále otázkou, zda svědecké výpovědi policistů mohly prokazovat, případně i samy o sobě, za daných okolností spáchání přestupku.
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že výpovědi policistů mohou samy o sobě postačit k prokázání spáchání přestupku, spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Jde totiž o přestupek pozorovatelný pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován, proto věrohodné svědectví policistů

zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Pokud řidič rozporuje spáchání přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Tyto možné důvody Nejvyšší správní soud shrnuje následovně.

26. Věrohodnost policistů jako svědků mohou v první řadě snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti přímo vůči osobě obviněného. Mohlo by jít například o skutečnost, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným soudní spor ve své soukromé věci. K narušení nestrannosti policisty v konkrétním případě může vést též systém jeho hodnocení a odměňování (pochybnosti o nestrannosti policisty jako svědka by mohly vzniknout tehdy, pokud by bylo zjištěno, že je policista hodnocen podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky). Dále může jít o šikanózní jednání policistů, dle Nejvyššího správního soudu nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek. Konečně mohou o zaujatosti policistů svědčit rozpory v jejich výpovědích, a to takové, které jsou vážného rázu a týkají se podstaty věci, zvláště je-li pravdivost policisty uváděných údajů zpochybněna též dalšími důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27).
27. Žalobce zpochybňuje věrohodnost výpovědí policistů tvrzeními ohledně jednání policistů poté, co žalobce vozidlem zastavil, dále o tom, že mezi policisty a žalobcem vznikl spor a konečně žalobce tvrdí rozpory ve výpovědích policistů.

K tvrzenému nekorektnímu postupu policistů

28. Jde-li o námitky týkající se jednání policistů vůči žalobci poté, co žalobce na výzvu policistů se svým vozidlem zastavil, soud ze správního spisu nezjistil skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobci nebylo umožněno vyjádřit se po spáchání přestupku. Naopak, z úředního záznamu o podání vysvětlení, který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobci bylo umožněno se k věci po spáchání přestupku vyjádřit. Žalobce s policisty zjištěným přestupkem výslovně nesouhlasil, dále se odmítl vyjádřit a úřední záznam vyhotovený na počítači a vytištěný posléze odmítl podepsat (dle písemného záznamu patrně jednoho z policistů). S tímto záznamem příliš nekoresponduje tvrzení žalobce při jednání soudu o tom, že se měl zájem vyjádřit, avšak policista mu záznam vytrhl z ruky. Soud se může důvodně domnívat, že mezi policisty a žalobcem došlo na místě projednání přestupku k nesouladu a žalobce si na postup policistů stěžoval. Takové tvrzení žalobce je potvrzeno výpovědí policisty P. Další postup při řešení stížnosti však již tvrzením žalobce při jednání soudu neodpovídá. Z obsahu správního spisu ani jiných pozdějších sdělení žalobce se nepodává, že by stížnost na zasahující policisty byla vyřešena, či aspoň řešena s jakýmkoli úředním výstupem.
29. Pokud žalobce tvrdí, že byl nucen nastoupit do vozidla k sepsání protokolu a že policisté neměli ochranu dýchacích cest, soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by byl žalobce nucen nastoupit do služebního vozidla policistů, žalobce toto své tvrzení ani blíže nerozvádí, nespecifikuje, jak měl být žalobce k nastoupení do vozidla nucen. Případná absence ochrany dýchacích cest pak nespojuje s věrohodností policistů, tedy, není

způsobila věrohodnost výpovědí policistů zpochybnit. Žalobce to tvrdí až před soudem. Stejně tak případné nedodržení některé ze zákonných povinností policisty ještě nemusí nutně samo o sobě znamenat, že se policista dopustil takového jednání, které je způsobilé zpochybnit věrohodnost jeho výpovědi.

30. Soud tak konstatuje, že korektnost postupu policistů vůči žalobci nebyla v řízení relevantně zpochybněna. Rovněž nedoloženy zůstaly tvrzené náznaky jakéhokoli šikanózního jednání vůči žalobci. Z druhého videozáznamu pořízeného po zastavení vozidla žalobce není nekorektní jednání policistů vůči žalobci zřejmé. Videozáznam je neseštíhaný, ukazuje podstatnou část kontroly a svědčí spíše o standardním průběhu kontroly. Nekorektní jednání policistů vůči žalobci není ani jinak patrné z listin založených ve správním spisu.

K tvrzenému sporu mezi žalobcem a policisty

31. Jak plyne ze shora citované judikatury, spor mezi žalobcem a policisty by mohl zpochybňovat věrohodnost výpovědí policistů. Tvrzení žalobce v tomto směru by však musela být doložena. Žalobce tvrdil, že si na policisty stěžoval, což ve výpovědi svědek P. (zasahující policista) potvrdil. Od spáchání přestupku a tedy zásahu policistů přitom uplynuly již téměř dva roky. Žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nedoložil výstupy, které jím tvrzená stížnost na postup policistů měla. Přitom i za situace, kdy by orgán příslušný k vyřízení takové stížnosti byl nečinný, disponoval by žalobce patrně alespoň dokladem o tom, že se domáhal dalšího postupu. Žalobce však nedoložil ani samotné podání stížnosti na postup policistů či podnětu k prošetření postupu policistů.
32. Uvedený stav poté spíše nasvědčuje tomu, že stížnost či podnět k prošetření postupu policistů relevantně podána žalobcem spíše nebyla, což jistou mírou oslabuje věrohodnost tvrzení žalobce o podstatném nekorektním postupu policistů vůči němu, především pak spojenou s tím, že policisté při výslechu či sepisování záznamu o kontrole postupovali zaujatě. Uvedené soud spíše vykládá ve smyslu shora uvedeného, tedy, že při silniční kontrole došlo k nesouladu žalobce s názorem policistů, žalobce s přestupkem nesouhlasil. Přičemž možná následná interakce mezi žalobcem a policisty (včetně zapomenutého dokladu v policejním vozidle) není obsahem správního spisu. Soud toto nepovažuje za pochybení, neboť skutečnosti, jež se odehrály několik minut po zastavení vozidla, již nesměřují přímo k prokázání skutkového stavu přestupku.
33. Dále je namístě poznamenat, že samotné podání stížnosti či podnětu k prošetření postupu policistů na Generální inspekci bezpečnostních sborů by neznamenal, že mezi policisty a žalobcem vznikl spor ve smyslu shora citované judikatury, který by byl způsobilý zpochybnit věrohodnost výpovědí policistů. Bylo by ve výsledku až absurdní, aby v případě jiných obdobných přestupkových řízení stačilo obviněnému ke zpochybnění věrohodnosti výpovědí policistů pouhé podání stížnosti ohledně postupu policistů.
34. Ze správního spisu ani tvrzení žalobce pak nejsou zřejmé ani jakékoli jiné skutečnosti, které by svědčily o tom, že mezi žalobcem a policisty vznikl podstatný spor, který by mohl zpochybnit věrohodnost výpovědí policistů. V pasáži odůvodnění shora soud neposoudil jednání policistů jako jakkoli nekorektní vůči žalobci, tím spíše se tak nemůže jednat o spor v uvedeném smyslu. Soud proto uzavírá, že zůstalo nedoloženo, že mezi žalobcem a policisty vznikl spor, který by mohl mít vliv na věrohodnost výpovědí

policistů. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí správně vyhodnotil, že žalobcem tvrzený spor mezi žalobcem a policisty nemá vliv na věrohodnost svědecké výpovědi policistů.

K namítaným rozporům ve výpovědích policistů

35. Svědek J. P. v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že dne 5. 7. 2021 projížděl s S. F. po kruhovém objezdu u zdravotnické záchranné služby a jel ve směru na Černou za Bory, přičemž na výjezdu od železničního přejezdu postřehl vyjíždět vozidlo žalobce, již po jeho odbočení uviděl, že je řidič ve vozidle nepřipoutaný bezpečnostním pásem. Na okružní křižovatce odbočili za řidičem směrem na nadjezd, zhruba v úrovni na vrchu nadjezdu zahlédl v levém zpětném zrcátku, jak se řidič připoutává. To, že řidič není připoután, uviděl skrze zadní sklo a především přes levé zpětné zrcátko řidiče. Zřetelně byla vidět upínací spona v horní části a stejně tak poloha pásu v navinuté poloze.
36. S. F. v rámci své svědecké výpovědi uvedla, že s J. P. dne 5. 7. 2021 jela po ulici Průmyslové ve směru Černá za Bory, z ulice Dašická najelo zleva osobní vozidlo. Když se vozidlo dostalo do okružní křižovatky ulic Průmyslová a Holandská, kde odbočovalo na Sezemice, S. F. uviděla, že řidič není připoután, mezi sloupkem B a sedačkou řidiče nebylo vidět, že byl natažený pás. Pokud by byl natažen, byl by vidět mezi sloupkem a sedadlem řidiče. Viděla, že pás byl navinutý na sloupku B. Kolega ji upozornil na to, že je řidič nepřipoutaný, předtím, než si toho všimla ona, neviděla řidiče, že by se dodatečně poutal.
37. Soud má za to, že kvalita a obsah výpovědí policistů koresponduje s časovým odstupem, který uplynul od spáchání přestupku, výpovědi policistů jsou dostatečně konkrétní. J. P. v rámci své výpovědi uvedl, že úřední záznam si on ani S. F. před výsledkem nečetl, kolegyně se dívala na videozáznam. Soud nemá polemiku žalobce, že policisté vycházeli při své výpovědi spíše z úředního záznamu a videozáznamu, za důvodnou. Jestliže si S. F. před výpovědí zhlédla videozáznam, nemá to na věrohodnost výpovědi její ani J. P. žádný vliv. Pokud si totiž policisté oživilí událost, která se stala před 9 měsíci, zhlédnutím videozáznamu, nelze tomu ničeho vytknout.
38. J. P. uvedl, že vozidlo postřehl vyjíždět na výjezdu od železničního přejezdu, zatímco S. F. postřehla vyjíždět vozidlo z ulice Dašická. S. F. vypověděla, že spatřila, že řidič není připoután, o něco později než J. P. a na rozdíl od J. P. neviděla, že se řidič připoutává, poté, co odbočil na kruhovém objezdu. Soud tyto odlišnosti nemá za podstatné rozpory ve smyslu shora citované judikatury. Oba policisté se zřetelně shodují v tom, že žalobce nebyl připoután.
39. Pokud jde o to, odkud vozidlo žalobce odbočilo na ulici Průmyslová, lze konstatovat, že v tomto směru je tvrzení J. P. pouze spíše méně konkrétní než tvrzení S. F., soud tedy výpovědi v tomto ohledu nepovažuje za rozporné. Není sporu o tom, že se žalobce připojil na vozovku, po které jeli policisté, z vedlejší silnice zleva (ve směru od železničního přejezdu), což lze dovodit z videozáznamu. Dále, jak správně poznamenal žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, jsou výpovědi policistů věrohodné i s ohledem na místo, na kterém v policejním vozu seděli. J. P. seděl v policejním vozu vlevo, tedy mohl již v ulici Průmyslová, kdy jelo vozidlo řízené žalobcem před policejním vozem, vidět, že žalobce jako řidič sedící ve svém voze rovněž vlevo, není připoután bezpečnostním pásem; je též reálné, že J. P. viděl v levém bočním zrcátku vozidla žalobce, že se na nadjezdu za

kruhovým objezdem připoutává. Oproti tomu S. F. seděla na místě spolujezdce vpravo, proto patrně mohla obtížněji přes hlavovou opěrku umístěnou na sedadle řidiče vidět, zda žalobce je či není připoután v době, kdy vozidlo řízené žalobcem jelo přímo před policejním vozem, avšak v době, kdy se vozidlo žalobce nacházelo na kruhovém objezdu, mohla S. F. nepřipoutání žalobce vidět; poté, co se vozidlo žalobce nacházelo na nadjezdu za kruhovým objezdem, nemohla patrně opět do levého bočního zrcátka vozidla žalobce vidět.

40. Jak již bylo uvedeno, výpovědi policistů sice nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, avšak pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 10 As 108/2014-25). Soud žádné důvody k pochybnosti o pravdivosti tvrzení policistů neshledal. Výpovědi policistů nejsou rozdílné v podstatných ohledech. Postup policistů vůči žalobci nemohl být vyhodnocen jako šikanózní, mezi žalobcem a policisty není veden spor, který by mohl zpochybnit věrohodnost policistů. Soud tedy uzavírá, že především výpověďmi policistů bylo prokázáno, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil. Rovněž obsah videozáznamů spíše nasvědčuje tomu, že žalobce připoután pásem za jízdy nebyl, než aby videozáznamy osvědčovaly opak.

V.c. K důkazním návrhům žalobce

41. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, vyjádřil k možnostem doplnění dokazování při soudním přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupkových. S ohledem na princip plné jurisdikce nevyločil ani uplatnění prvního důkazního návrhu teprve v žalobním řízení (jak nyní v případě některých důkazních návrhů žalobce činí). Současně však rozšířený senát uvedl, že provádění nových důkazů není zapotřebí, zjistí-li soud, že správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.*“ Rozšířený senát upozornil, že „*odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností, a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní řád správní.*“
42. K řádnému zjišťování skutkového stavu lze připomenout zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž soud (ani správní orgán) není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004-89). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že „*neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací*

potenci. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“ Obdobně k tzv. opomenutým důkazům uzavřel též Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 12. 2009 sp. zn. I. ÚS 118/09.

43. Jak již soud uvedl, výpověďmi policistů je bez důvodných pochybností (tyto pochybnosti videozáznamy nezaložily) prokázáno, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil. Zástupce žalobce byl výslechům policistů J. P. a S. F., provedeným správním orgánem I. stupně, přítomen a kladl svědkům otázky; přitom žalobce se k jednání správního orgánu bez omluvy nedostavil. Žalobce ani v žalobě konkrétně netvrdil, k objasnění jakých skutečností by jejich opětovný výslech provedený soudem, označený žalobcem jako konfrontace, měl vést. Až při jednání soudu žalobce sdělil, že výslech policistů by měl osvětlit nevyhovující chování policistů při a po kontrole. V tomto ohledu by pro soud mohlo být relevantní, pokud by žalobce doložil podání podnětu k prošetření postupu policistů a především výsledky podání takového podnětu, kterými by byl žalobce informován o výsledku šetření. Žalobce však nic takového soudu nedoložil, ačkoli od spáchání přestupku uplynuly již téměř dva roky. Soud opakuje, že daný stav věci věrohodnost tvrzení žalobce o nekorektním postupu policistů, jenž by zásadně zpochybnil zjištěný skutkový stav, spíše oslabuje. Soud vzhledem k uvedenému nepřistoupil k provedení důkazu výslechem J. P. a S. F.
44. Žalobce dále navrhl, aby soud provedl důkaz kompletními videozáznamy z kontroly, záznamy z osobních kamer policistů a zadal vypracování znaleckého posudku k posouzení připoutání žalobce na dostupném videozáznamu. Soud konstatuje, že videozáznamy, které jsou součástí správního spisu, lze považovat za neseštíhané a kompletní, soud však shora dospěl k závěru, že jejich průkaznost není vysoká a spáchání přestupku je prokázáno výpověďmi policistů. Z videozáznamu, který je součástí správního spisu, není zřejmé, že by policisté na sobě měli osobní kamery. I pokud by je na sobě policisté měli, nemění to nic na uvedeném závěru. Především na základě výpovědí policistů byl zjištěn skutkový stav, o němž nepanují důvodné pochybnosti. Soud proto považuje provedení důkazu záznamy z osobních kamer policistů či jinými videozáznamy a znaleckým posudkem k posouzení připoutání žalobce na dostupném videozáznamu za nadbytečné.
45. Žalobce v žalobě označil jako důkaz podnět k prošetření postupu policistů. Jelikož však žalobce podnět k prošetření postupu policistů soudu nedoložil ani poté blíže nespecifikoval, nemohl soud k provedení takového důkazu přistoupit. Přitom, jak již soud uvedl výše, podání podnětu či stížnosti k prošetření postupu policistů samo o sobě nedokládá spor mající (automaticky) vliv na věrohodnost jejich výpovědi.
46. Soud se pro úplnost vyjádří k dalšímu tvrzení žalobce, resp. jeho obraně ve správním řízení. V podaném odvolání žalobce na straně 3 uvedl, že byl (míněno po celou dobu jízdy a nejen při zastavení) připoután a že má úchyt pásu připevněn nízko. Žalovaný na tuto jeho námitku podstatně přiléhavě reagoval na straně 8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud k tomu dodává, že z druhého videozáznamu, konkrétně v čase mezi 18:12:28 a 18:12:30 se při v klidu stojících automobilech a pohybu žalobce jako řidiče zřetelně ukazuje, že bezpečnostní pás byl při zastavení použit a nacházel se nad rameny žalobce. Uvedené tak koresponduje s výpovědí svědka P., který mohl v levém venkovním zpětném zrcátku vozidla žalobce pozorovat, jak se řidič za jízdy po odbočení z kruhové křižovatky

připoutává za jízdy bezpečnostním pásem. Tato konkrétní obrana žalobce se tak soudu jeví jako nevěrohodná.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Soud opakuje a uzavírá, že především na základě svědeckých výpovědí policistů podpořených videozáznamem je prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil. Výpovědi policistů spolu v podstatných ohledech korespondují a zcela jistě nejsou v rozporu s pořízenými videozáznamy. Z prvního videozáznamu samotného lze jen velmi obtížně vycházet jako z podstatného důkazu pro určení otázky připoutání, neboť z něho nelze po velkou většinu doby jeho průběhu bez pochyb seznat, zda byl žalobce skutečně připoután či nikoli. K dokumentaci situace před silniční kontrolou a při silniční kontrole z videozáznamů však vycházet bez pochyby lze a soud stejně jako správní orgány tento důkaz pro účely správního řízení vyhodnotil ve vazbě na výsledky policistů. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a jednání žalobce bylo posouzeno správně.
48. Námitky žalobce soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a soud ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. duben 2023

Jaroslav Vávra v. r.
soudce